

I.1

Het publiek arriveert druppelsgewijs bij de Oosterpoort. Het gebouw is 'ingepakt', in elk geval uitwendig dusdanig veranderd dat het niet langer de vertrouwde aanblik biedt, maar de indruk wekt van een geheimzinnig eiland.

I.2

In kleine groepjes, samengevoegd tot vijf 'golven', wordt het publiek (totaal ong. 250 p.) langs mechanische weg op het dak van de Oosterpoort gezet.

I.3

Het dak van de Oosterpoort is veranderd in een gestyleerd, geometrisch landschap dat een polemische relatie onderhoudt met de reële omgeving die als een vergezicht te bewonderen valt.

I.4

In dit abstracte landschap is men bezig een ouderwelse luchtballon te vullen; in en om het schutje personages in 19e eeuwse kostuums, verwijzend zowel naar Jules Verne Vijf weken in een luchtballon als naar de historische ballonvlucht van Nadar met de 'Geant' van 10 oktober 1863.

Nadar De mens is begonnen op handen en voeten te lopen, daarna op twee benen, toen is hij met een kar gaan rijden, vervolgens met een koets, daarop met een diligence en vervolgens per spoorwag.

De tijd zal komen dat men reizen doet naar de maan, naar de planeten, naar de sterren, zoals men tegenwoordig van Liverpool naar New York reist: gemakkelijk, snel en veilig. De tijd zal komen dat de oceaan van de ruimte even druk bereid wordt als de oceaan van de aarde, onze planeet. Afstand is slechts een betrekkelijk woord. Eens wordt afstand niets. Weet u hoeveel tijd een sneltrein nodig heeft om de maan te bereiken? Driehonderd dagen, meer niet! Het is een afstand van nog geen 52.000 mijl, maar wat maakt dat uit? Nog geen tien maal de tocht om de aarde en hoeveel reizigers en zeelieden hebben die afstand niet afgelegd?

U denkt misschien dat de maan ver van de aarde is verwijderd en dat men zich wel twee maal moet bedenken, alvorens men die reis waagt? Maar wat zou u dan wel zeggen van een reis naar Neptunus, die 5000 miljoen mijlen van de zon af is? En wat is nog die afstand naar Neptunus bij die van de vaste sterren? Wij kunnen die niet meer met mijlen uitdrukken, maar ik zal u iets anders zeggen. Het licht legt in iedere seconde een afstand van ruim 41.000 mijlen af of omtrent 55.000 uren gaans. Het licht van de zon komt dus in ruim acht minuten naar ons toe. Welnu! Datzelfde licht zou, om van ons naar de allernaaste vaste ster, de grootste in het sterrenbeeld Centaurus te komen, meer dan 3 1/2 jaar nodig hebben, Sirius 14, de Poolster 43 jaren. En dat zijn nog maar voor ons de dichtstbijzijnde sterren. Er zijn er, van welke men met zekerheid weet dat zij niet minder dan driehonderdmaal verder zijn, misschien wel duizend maal. Pas dan kan men van afstanden beginnen te spreken. Weet u wat ik denk van de wereld, die begint op de zon en eindigt op Neptunus? Doodeenvoudig! Het zonnestelsel is een vast lichaam, een vaste substantie, de planeten zijn enkel en alleen gescheiden door kleine ruimtetjes zoals de stofdelen van het zwaarste metaal, zilver, ijzer of platina. Daarom heb ik het recht te zeggen en herhaal het met mijn innigste overtuiging: afstand is een hol woord, afstand is een onding!

I.5

Via een klein deurtje passeren de toeschouwers één voor één de grens tussen buiten- en binnengebeuren. Eenmaal binnen zijn de grenzen tussen realiteit en fictie opgeheven. Of, in de woorden van Strindberg: "Alles kan gebeuren, alles is mogelijk en waarschijnlijk. Tijd en ruimte bestaan niet; onbelangrijke details, slarden van werkelijkheid zijn niet anders dan aanleiding voor de verbeelding om op voort te borduren en nieuwe grondpatronen te spinnen: een mengelmoes van herinneringen, ervaringen, losse verzinsels, ongerijmdheden en improvisaties." (Voorwoord bij Droomspel)

II.6

Via de 'magische sluis' is het publiek op de gaanderij boven het plafond van de concertzaal gekomen. Het daar aanwezige buizenstelsel wekt, mede door de belichting, de illusie van een bizar maanlandschap, een grillige druipsteengrot of een onderzees woud.

II.7

Door het raam van de lichtcabine vangen de bezoekers een glimp op van het orgel in de concertzaal. Een flauw schijnsel belicht de figuur van kapitein Nemo, die in zichzelf verzonken orgel speelt. Op de vloer voor het podium vage schimmen.

II.8

Aan het einde van de gaanderij dalen de bezoekers een wenteltrap af. Teksten over duizelingwekkende klim- of valpartijen.

II.9

Langs een vaste route worden de toeschouwers door het 'vernarium' geleid, waar in tegenstelling tot de donkere, Keltische kant van Verne, het accent ligt op het frivole, mediterrane.

II.10

Twee mogelijkheden om naar beneden te komen: via een glijbaan; of voor de behoedzame bezoeker langs de trap. Teksten over aardverschuivingen.

II.11

Aan het eind van de glijbaan/trap gaat het publiek een gang in, die leidt naar het middengebied van de Oosterpoort.

III.12

Verne zit achter zijn bureau. Hij schommelt nadenkend op zijn stoel. Pierre Verne trekt de jonge Jules aan zijn kraag mee naar het bureau. Hij duwt hem op het bureau om hem een pak slaag te geven. Hans Bjolke nadert, neemt Jules jr. op zijn rug en draagt hem zo weg. Deze non-verbale scène wordt vier maal met steeds meer tekst herhaald. Het tempo neemt daarbij toe. Op de achtergrond voeren dansers een bewegingsspel op in de bibliotheek; over de trappen komen de figuranten in een rythmisch patroon boeken opbrengen.

Honorine Jules ...

Verne Ik schrijf, lieve ... Op 24 ...

Lidenbrock Eh !

Verne ... 25 mei 1863 keerde mijn oom, Professor Lidenbrock, terug ... (*Caroline verschijnt*)

Ik zag iets bitterder dan de dood ... de vrouw, die een valstrik is ... Gräuben was een lieve blonde deerne ... (*Pierre Verne gooit Jules op het bureau neer*)

Pierre Wat moest je op dat schip ?

Caroline Jules !

Lidenbrock Axel ! Wat een boek !

Hans Bjolke Forüt ! (*Hij draagt Jules jr. weg*)

Honorine Jules, wat doe je ?

Verne Ik schrijf, lieve ! Op 24 ...

Lidenbrock Eheh !

Verne ... 25 mei 1863 keerde mijn oom,

Professor Lidenbrock ...

Honorine Maar ik hoor je toch ...

Verne ... praten ... ja. Maar ik probeer te schrijven ... haastig terug naar zijn huisje in de Koningstraat nr. 19, één der oudste straten van de oude wijk te Hamburg ... En ik zag iets, bitterder dan de dood: de vrouw ... een valstrik ... wier hart een net is ... wier handen boeien zijn ... Gräuben was een lieve blonde deerne (*Pierre Verne gooit Jules jr. op de werktafel. Sophie komt erbij*)

Pierre Wat moest je op dat schip ? Wat moest je op dat schip ?

Sophie Je moeder weet alles, Jules.

Jules jr. Avontuur ... een halssnoer ... Caroline ...

Pierre Avontuur ... Niks avontuur ...

Advocaat !

Caroline Jules ! Heb je de kralen ?

Lidenbrock Axel ! Dit is de Heimskringla

van Snurre Tor ... Van Torre Snur ... Van

Snotver ... Snorre Turluson !

Hans Bjolke Forüt !

Honorine Jules ! Wat doe je ?

Verne Ik schrijf, lieve ! Op 24 ...

Lidenbrock Eheheh !

Verne ... 25 mei 1863 keerde mijn oom,

Professor Lidenbrock ...

Honorine Maar ik hoor je toch ...

Verne ... praten ...

Honorine ... praten ...

Verne Ja, maar ik probeer te schrijven !

... haastig terug naar zijn huisje in de Koningstraat nr. 19, één der oudste straten van de oude wijk te Hamburg ... En ik zag iets, bitterder dan de dood: de vrouw die een net is, wier hart een valstrik is en wier handen boeien zijn ... (*Het beeld van Caroline doemt op*)

Vader, vergeef het haar, want zij weet niet wat zij doet ... En de vrouw was gehuld in purper en scharlaken, rijk versierd met goud, edelgesteenten en paarden ... En zij had in haar hand een gouden beker vol gr....

Honorine Zie je wel, nu praat je alweer in jezelf !

Verne Gräuben was een lieve, blonde deerne.

Hoe vaak benijdde ik soms die gevoelloze

stenen die zij met haar bekoorlijke handen ...

Pierre Wat moest je op dat schip ?

Sophie Jules, je moeder weet alles, Jules !

Pierre A bas la culotte.

Sophie Jules, zeg me na ... Ik beloof ...

Jules jr. Ik beloof ...

Sophie ... dat ik niet meer zal reizen ...

Verne Zeg het niet, zeg het niet !

Jules jr. Dat ik niet meer zal reizen ...

Pierre Avontuur ... bloedkoralen ...

Caroline Heb je de kralen, Jules ? De honderd

kralen van koraal ?

Lidenbrock Axel ! Dit werk is de Heimskringla

van Snurre Tor ... van Torre Snur ... Van

snotver ... Snorre Turluson, de beroemde

IJslandse schrijver uit de twaalfde eeuw !

Hans Bjolke Forüt !

...

Honorine Jules ! Wat doe je ?

Verne Ik schrijf, lieve ! Op 24 ...

Lidenbrock Eheheheh !

Verne ... 25 mei 1863 keerde mijn oom ...

Honorine Maar ik hoor je toch praten ...